

מנתקתו מסביבתו. אין היא באה אלא להעשיר את עולמו ההגותי ולעורר בלבו רגשי־נועם, להוליכו אל מנוחה שלמה יותר. הלכיה־נפש נוגים ועדינים, רחוקים מן העצב הטראגי. הפמיהה ליופי מקנת עמוק בלב, והיופי גופו הוא "העולם של אתמול". הגורליות, בתפיסתו של המחבר, דומה לפרח הפרוח באביב ועליו נושרים בסתיו. כי אין האדם דומה רק לעץ השדה אלא לצמח שחיוו עולים בעונה ושוקעים בצניעה ובהסתרה פנים.

קצבו של הרומן אטי ביותר. העלילה מתפתחת כמו מבלי־משים, ואין המחבר נוקף אצבע להחישו. מניח הוא לגיבוריו לחשוב הרבה, וכשהם מוציאים משפט הריהו מקוטע ומרוסק, לפי שהוא מפריע כביכול לעולמם הפנימי. וכי מה יש לדבר כאשר כל אדם משוחח עם לבו ועם הנוף?... ובדומה לכך הסגנון כולו, המורגש גם בתרגום העברי, שבא למעט ולא להרבות, להצניע ולא לגלות. כנגד זה מגלה קאואבאטה בשפע חרדות פנימיות של כיסופים ושמחה וצער, היוצאות מלבם החמים של הנאהבים הצעירים. לא בכדי נבחרו גיבוריו בין אוהבים צעירים, הננים בהרגשותיהם ולבבם דובר אמת.

הרומן שייך למסורת היפאנית הקלאסית בזכות הליריקה ההרמונית שלו ובזכות השתלבותו בעונות השנה. ראשיתו באביב וסופו באביב, ומקומו בקיוטו, בירתה העתיקה של יפאן, שישן וחדש משמשים בה בערבוביה. אך סדר־העולם לא נתבלבלו בה, וראיה לכך שנשמרים בה עדיין הבדלי המעמדות לכל דיקדוקיהם. בת הסוחר נישאת לבן סוחר, ואילו הפועלת הכפרית נישאת לאורג בנו של אורג. גם הסממנים המסבכים את העלילה אפיינים לרומנים הישנים. שתי הגיבורות הראשיות הן תאומות שהמזל הפריד ביניהן. האחת, שאסופית היתה, הגיעה לביתו של סוחר אמיד חשוך־ילדים וגדלה שם, ואילו אחותה שנתיתמה היתה לפועלת כפרית. בסוף העלילה הכל בא על מקומו בשלום בתוך האווירה המדשנת את הרקע ומבשילתו לקראת הסוף הטוב.

סימן יפה להמאירי שהוא יודע להאזין לדין־דון זעיר של פעמון קטן של מנזר קטן ולקלוט את צילצוליו בריחת הקרב. תיאורה של תהלוכת הניירות אף הוא קובע ברכה לעצמו. ואף שמיד אנו שומעים את קולות הנפץ, והעמדות משיבות על ההרים בטר־טורי מקלעים, וחייל ישראלי מוציא את נשמתו, עדיין נשאר בלב הד השקט העמוק, מראה הלסטות השחורות של הנוצרים ודומיית הילוכם האטי והמרעיף דומיית־בראשית, שלעומתה בטלים והולכים כל כלי־המלחמה על רוגזם ושאונם.

בסיפור זה הצליח המאירי בכוח המיתח התיאורי להעלות חוויה אמנותית עמוקה. אולי זו דרכו הנכונה ביצירה אשר לפניו.

הנאהבים הצעירים

מחברו של הרומן, יאסונארי קאואבאטה, נמנה על גדולי הסופרים ביפאן, והיה הסופר היפאני הראשון שקיבל את פרס־נובל (בשנת 1968). הוא נולד ב־1899 והתאבד בשנת 1972. כמה מספריו תורגמו ללשונות המערב, וספרו הראשון שתורגם לעברית הוא "הנאהבים והצעירים".

לא ברקמת העלילה עיקר כוחו של קאואבאטה אלא באווירה. כל הספר מלא, מראשיתו ועד סופו, מראות־טבע וארחות־חיים מסורתיים, שעדיין נשתמרו ביפאן במחצית המאה העשרים. הדמויות המעטות טובלות בנופי העצים והפרחים, המזינים את חויותיהן הפנימיות ומעניקים להן רגשות סיפוק ואושר. תרבות יפאן העתיקה, הממשיכה בקיומה למרות הציביליזציה המודרנית שלה, מסוגלת, לדעת המחבר, להרעיף שלנה רוגעת מאין כמותה. רוגע זה רועף אל התחושות האינטימיות ביותר של האדם מן הגנים הפורחים, מן המנזרים העתיקים ומן הבדידות המלווה את האדם בכל מעשיו. בדידות זו אינה מאמללת את האדם ואינה

* יאסונארי קאואבאטה : הנאהבים הצעירים ; תירגם מגרמנית : צבי ארד ; עם עובד / ספריה לעם, 1972 ; 195 עמ'.